

Τὸ σῶμα τοῦ βασιλέως Φερδινάνδου, τοῦ λυτρώσαντος τὴν Σεβίλλην ἀπὸ τῆς κυριαρχίας τῶν Ἀράβων, ἐνδεδουλευμένον τὴν πολεμικὴν του στολὴν, μὲ τὸ διάδημα καὶ τὴν χλαμύδα, ἀναπαύεται ἐντὸς κρυσταλλίνου κιβωτίου, κεκαλυμμένου διὰ πέπλου.

Εἰς τὴν μίαν πλευρὰν εἶνε τὸ ξίφος, ὅπερ ἔφερε τὴν ἡμέραν τῆς εἰσόδου του εἰς τὴν Σεβίλλην, καὶ εἰς τὴν ἄλλην ἡ ράβδος, ἔμβλημα προσταγῆς. Ἐν τῷ ἰδίῳ ἐκείνῳ σηκῷ φυλάσσεται μικρὸν εἰκόνισμα τῆς Παναγίας ἐξ ἐλεφαντόδοντος ὅπερ ὁ ἅγιος βασιλεὺς ἔφερε μαζὴ του εἰς τὰς μάχας καὶ ἄλλα λείψανα μεγάλης ἀξίας.

Εἰς τοὺς ἄλλους σηκούς ὑπάρχουν μεγάλοι βωμοὶ ἐκ μαρμαροῦ, τάφοι γοθικοὶ, ἀγάλματα ἐκ λίθου, ἐκ ξύλου, ἐξ ἀργύρου, κλεισμένα ἐντὸς μεγάλων κρυσταλλίνων κιβωτίων, μὲ τὸ στήθος καὶ τὰς χεῖρας γεμάτας ἀπὸ ἀδάμαντας καὶ ρουμπίνια, καὶ λαμπραὶ εἰκόνες, τὰς ὁποίας, δυστυχῶς, τὸ ὀλίγον φῶς, ὅπερ καταπίπτει ἀπὸ τὰ ὑψηλὰ παράθυρα, δὲν φωτίζει τόσον. Ὅστε νὰ δύναται τις νὰ τὰς θαυμάσῃ ἐν ὄλῃ αὐτῶν τῇ ὀρατικότητι.

Ἀφοῦ ἐπισκοπήσετε τοὺς σηκούς, τὰς εἰκόνας, τὰ ἀγάλματα, ἀρχίζετε ἐκ νέου, ἄνευ τινὸς παύσεως, νὰ θαυμάζετε τὴν Μητρόπολιν ἐν τῇ μεγαλοπρεπεί, καὶ ἐὰν ἐπιτρέπεται ἡ φράσις, τρομερῶς αὐτῆς ὄψει.

Ἀπὸ τὰ ὑψη ἐκεῖνα, τὰ προξενούντα ἴλιγγον, τὸ βλέμμα καὶ ὁ νοῦς σας ἐπαναπίπτουσιν εἰς τὴν γῆν, ὡς νὰ ἐξήθουν ὀλίγων στιγμῶν ἀνάπαυσιν καὶ νέας δυνάμεις διὰ ν' ἀνέλθουν ἐκ νέου. Καὶ αἱ εἰκόνας δὲ αἰτίνες βριθοῦσιν ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς σας εἶνε ἀνάλογοι πρὸς τὸ μέγεθος τοῦ ναοῦ: ἀγγελοὶ παρμυγίστοι, κεφαλαὶ τεραστίου χερουθεῖμ, πτέρυγες μεγάλας ὡς ἰστία πλοίων.

Ἡ ἐντύπωσις τὴν ὁποίαν σας κάμνει ἡ Μητρόπολις αὕτη εἶνε καθ' ὅλοκληρίαν θρησκευτικὴ, ἀλλ' ὄχι μελαγχολικὴ: εἶνε τὸ αἶσθημα ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον μεταφέρει τὸν νοῦν εἰς τὰς ἀπεράντους ἐκτάσεις καὶ εἰς τὴν φοβερὰν σιγὴν, ὅπου ἐπνίγεται ὁ νοῦς τοῦ Λεοπάρδη: εἶνε αἶσθημα τι πλήρες πόθου καὶ θάρρους, τὸ εὐχάριστον ῥίγος ὅπερ αἰσθάνεται τις εἰς τὸ χεῖλος ἀθύσσου τινός, ἡ σύγχυσις καὶ ἡ ταραχὴ τῶν μεγάλων ιδεῶν, ὁ θεῖος τρόμος τοῦ ἀπείρου.

Ὡς δὲ εἶνε ἡ ποικιλωτέρα μητρόπολις τῆς Ἰσπανίας, (καθὼς ὅσον πάσαι αἱ ἀρχιτεκτονικαὶ καὶ ἡ γοθικὴ, καὶ ἡ γερμανικὴ, καὶ ἡ ἑλληνορωμαϊκὴ, καὶ ἡ ἀραβικὴ, κατέλιπον ἐπ' αὐτῆς ἴχνη) οὕτως ἐπίσης εἶνε ἡ πλουσιωτέρα καὶ ἡ προνομιοχοτέρα.

Εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς μεγαλειότερας ἰσχύος τοῦ κλήρου, ἐκκίοντο ἐν αὐτῇ καθ' ἔτος εἴκοσι χιλιάδες λίτραι κηροῦ ἐτελοῦντο καθ' ἐκάστην, ἐπὶ ὀγδοήκοντα βωμῶν, πεντακόσαι λειτουργίαι ὁ οἶνος, ὅστις ἐξωθεύετο εἰς τὴν θυσίαν, ἀνῆρχετο εἰς τὴν ἀπίστευτον ποσότητα τῶν δεκαοκτῶ χιλιάδων ἐπτακοσίων πενήκοντα λιτρῶν.

Οἱ κανονικοὶ ὑπηρετοῦντο ὡς μονάβχαι, ἤρχοντο εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἐπὶ λαμπρῶν ὄχημάτων, συρομένων ὑπὸ ὑπερηφάνων ἵππων, ἐρριπίζοντο ἐνῶ ἐλειτούργουν, ὑπὸ τῶν κληρικῶν διὰ μεγάλων ριπιδίων, κοσμουμένων διὰ πτερῶν καὶ μαργαριτῶν, ἐκκίωμα, ὅπερ εἶχε χορηγηθῆ αὐτοῖς ὑπὸ τοῦ Πάπα, καὶ οὕτως ἐπωφελοῦνται ἀκόμη τινὲς σήμερον.

Εἶνε περιττὸν νὰ ὁμιλήσω περὶ τῶν ἐορτῶν τῆς Μεγάλης Ἐβδομάδος, αἱ ὁποῖαι ἀκόμη καὶ τώρα εἶνε ἐξαιρεσταὶ εἰς τὸν κόσμον καὶ εἰς τὰς ὁποίας συρρέει πλῆθος ἀνθρώπων ἐξ ὅλων τῶν μερῶν τῆς Εὐρώπης.

[Ἐπειτα συνέχεια].

Π. Α. ΒΑΛΒΗΣ

ΠΟΛΥ ΠΛΟΥΣΙΑ

(Κατὰ τὸν Paul Bonhomme).

Ὑπὸ τὸ μελιχρὸν φῶς τῆς λάμπας τῆς, τεθειμένης ἐπὶ παρακειμένης τραπέζης, ἡ θεὰ Κατίνα πλέκει καλῆσας διὰ τοὺς πτωχοὺς τῆς. Ἐκεῖ παραπλευρῶς τῆς εἶνε πεταμένη μία καλῆσα ἔτοιμη καὶ περιμένει τὴν σύντροφόν τῆς, ἐνῶ ἡ θεὰ Κατίνα μὲ τὸ μελανὸν σκούφωμά τῆς μὲ τὰς μαύραις δαντέλαις, σηκώνει τὰ μάτια ἀπὸ ὦρα σὲ ὦρα, νὰ δῇ τὸ ἀντικρινὸν ρολόγι, μὲ ὄψιν ἀνθρώπου ποῦ κάποιον περιμένει.

Σὲ λίγο θὰ κτυπήσουν ἐννεά.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἡ θεὰ Κατίνα Μελιχάρη ἐφαίνετο πολὺ ἀνήσυχη. Ἡ φυσιογνωμία τῆς, ἡσυχὴ πάντοτε, ἐπρόδιδεν ἄμωως ἐκτάκτως μυστικὴν ἐκσχόλησιν. Ἐξαφνα ἐκτύπησε τὸ κουδούνι. Προσέχει, ἀκούει βήματα ἀνδρικό, σὲ λίγο ἡ θύρα ἀνοίγει καὶ παρουσιάζεται ἕνας νέος ἕψηλός καὶ ἔμμορφος.

— Καλησπέρα, θεὰ μου.

— Καλησπέρα, καλησπέρα, παιδί μου, καὶ ἡ θεὰ Κατίνα χαρούμενη σηκώνεται στῆς μύταις τῶν ποδιῶν τῆς καὶ τὸν φιλεῖ... Σὲ περιμένα... λοιπὸν τί νέα;

Ἀπὸ τὴν ἔκφρασιν τοῦ προσώπου τοῦ Θωμᾶ, ἐνόησεν ἄμέσως ἡ θεὰ, ὅτι τὰ νέα δὲν ἦσαν καλὰ καὶ ἔτσι συμμένη ὅπως ἦταν ἐνῶ ἐτοιμαζέτο νὰ καθῆσθαι:

— Τί τρέχει; τοῦ λέγει.

— Εἶχα πληροφορίας, ἀπεκρίθη μελαγχολικῶς ὁ νέος, καὶ ἔπεσε σ' ἕνα κάθισμα.

— Καὶ λοιπὸν;

— Δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ ὁ γάμος μου μὲ τὴν Ἰουλίαν.

— Καὶ γιατί, παρακαλῶ; ἠρώτησεν ἡ θεὰ Κατίνα, ἐκπληκτος.

— Γιατί εἶνε πολὺ πλουσία.

Ἡ θεὰ Κατίνα τὸν ἐκτύταζε χωρὶς νὰ καταλαβαίνει τίποτε. Ἐκεῖνος ἐπλησίασε καὶ ἄρχισε ζωηρῶς:

— Ὡς τώρα ἔλεγον ὅτι ἡ Ἰουλίαν ἔχει δικόσας ἕως τριακόσας χιλιάδες, μὰ τώρα ἔμαθα θετικὰ πῶς θὰ τῆς δώσουν πεντακόσας... Ναί, θεὰ... πεντακόσας... καὶ πάλι ἔχει ὁ Θεός, γιατί περιμένει καὶ ἄλλα, εἶπεν ὁ Θωμᾶς μὲ ὕφος ἀνθρώπου χωρὶς ἐλπίδα.

— Μὰ στὸ Θεό σου, πῶς μπορεῖς καὶ λὲς τέτοια λόγια, ἐστὲνάξεν ἡ θεὰ Κατίνα μὲ συνηωμένα τὰ χεῖρα τῆς. Καὶ γι' αὐτὸ λοιπὸν λὲς πῶς δὲν μπορεῖς νὰ νυμφεῖθῃς τὴν Ἰουλίαν;

— Μὰ, θεὰ μου, πῶς θέλεις νὰ συγκατανεύσουν οἱ γονεῖς τῆς νὰ μοῦ τὴν δώσουν, ἐμένα ποῦ δὲν ἔχω πεντάρα; Γιατί ἐπὶ τέλους τί ἔχω;

Ἡ γρᾶια θεὰ ἐσηκώθη καὶ μὲ ὕφος ἀξιοπρεπέως κωμικῆς:

— Μὲ συγχωρεῖς, ἀνεψιέ μου, ἀνέκραξεν, ἔχεις καὶ πολλὰ μάλιστα. Ἐχεις ἀνατροφήν, ἔχεις καρδιά, ἔχεις τᾶξιν. Ἐχεις ὅ,τι χρειάζεται γιὰ νὰ κάμῃς μιὰ γυναῖκα εὐτυχῆ, φθάνει νὰ εἶνε ἀγαπητὴ καὶ νὰ σ' ἀρέσῃ.

— Βέβαια, θεὰ μου, βέβαια, μὰ ἂν μπορούσα εἰς αὐτὰ τὰ — ἄς τὰ ποῦμε — προτερήματα, νὰ προσθέσω καὶ μερικοὺς χιλιάδες, ἄς ἦταν καὶ 150 ἢ 100, εἴ! τότε θὰ εἶχα ἀκόμη πειρὸ πολὺ ἀνατροφή. πειρὸ πολὺ καρδιά, πειρὸ πολὺ

τάξι, εἰς τὰ μάτια τοῦ πατέρα, τῆς μητέρας καὶ ὅλης τῆς οικογενείας.

— Ἄ! λοιπὸν δὲν τὴν ἀγαπᾷς;

— Ἐγώ; ἐγὼ δὲν τὴν ἀγαπῶ τὴν Ἰουλίαν;

— Τότε λοιπὸν, ἐγὼ σοῦ λέγω πῶς τὸ συνοικέσιον αὐτὸ θὰ γίνη.

— Μὰ πῶς θέλετε... ἄνθρωποι ποῦ ζοῦν μὲ τέτοια πολυτέλεια... ποῦ ἔχουν πέντε ὑπηρετάς...

— Πέντε ὑπηρετάς; ἔχουν πέντε ὑπηρετάς;

— Βέβαια, θεῖά, καὶ μιὰ πολυτέλεια...

— Τί τὰ θεῖς, παιδί μου, ἔτσι εἶνε σήμερον ἡ ἐποχὴ. Στὸν καιρὸ μου, ὅταν ἦταν ὁ μακαρίτης Ὁθων, τὰ κορίτσια ἦταν περιορισμένα καὶ δὲν ἔχουσαν, τώρα... ὅλο στὸ χορὸ...

— Εὐτυχῶς, λέγει ὁ Θωμᾶς, χορευτὴς φοβερός.

Καὶ ἔπειτα προσθέτει:

— Καὶ πάλι, μήπως ἐγὼ θὰ μπορῶ μὲ τὰ 300 φράγκα ποῦ πέρνω στὸ ὑπουργεῖο, νὰ κάνω τῆς γυναικίᾳ μου τέτοιο λούσο; Ξέρεις πῶς κρατοῦν σπῆτι στὴν Λεωφόρο Ἀμαλίας, κάθε βράδου θέατρο, πολυτέλειαις, χορούς. Εἶνε προτιμότερον νὰ μὴ τὴν πάρω... ἔπειτα δὲ ἐλπίζω πῶς ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Βαρχαλῆ θὰ ἐνόησαν...

— Τί; μήπως ἐκοψες τὰς σχέσεις σου; ἐσπέναζεν ἐν ὀργῇ ἡ θεῖα Κατίνα.

— Ἀκριβῶς, δηλαδὴ ὄχι, μὰ ἔπυσα νὰ πηγαίνω εἰς τὰς προσκλήσεις των. Τὴν τελευταίαν φορὰν προσεποιήθη ἄδιαθεσίαν. Προχθὲς ἀκόμη μὲ προσεκάλεσαν στὸ τσαΐ, μὰ...

— Ἔ, καὶ σὺ τί ἔκαμες;

— Ἐπῆγα καὶ πλάγισα, θεῖά μου... ἀλλὰ δὲν μπόρεσα νὰ κοιμηθῶ.

Αὐτὴν τὴν φορὰν ἡ θεῖα Μελιχάρη ἐσηκώθη μανιώδης. Ἐβαλε, ἔβγαλε τὰ γυαλιά της, ἔκαμε μερικαῖς βόλταις καὶ ἔπειτα πάλιν ἐκάθησε διὰ ν' ἀρχίσῃ:

— Ἄ! μὰ νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθειαν, ἄξιζε τὸν κόπο γιὰ νὰ μὲ βάλῃς σὲ τόσο κόπο νὰ παρκακλέσω τὴν κυρίαν Κουτάκη γιὰ νὰ προσκληθῆς εἰς τοῦ Βαρχαλῆ. Ὅριστε ἰκανοποίησις ἀπὸ τὸν προκομμένο ἀνεψιὸ σου, ποῦ περνᾷ κοντὰ στὴν εὐτυχία καὶ δὲν τὸ πέρνει μυρωδιά.

Ἐσηκώθη καὶ πάλιν, ἐπῆγε κοντὰ στὸν Θωμᾶ, ἔσκυψε καὶ τοῦ εἶπε:

— Ξέρεις πῶς αὐτὸ ποῦ ἔκαμες εἶνε ἀγένεια; ξέρεις πῶς εἶνε κακὴ πράξις; ν' ἀφήνης μιὰ κόρη νὰ ὑποθέτῃ πῶς ἔχει σκοπούς γι' αὐτὴν καὶ νὰ ἐμποδίζῃς ἄλλους νὰ ἐνεργήσουν; Γιατὶ εἶμαι βεβαία, εἶμαι βεβαία, ἀνέκραζεν ἡ θεῖα Κατίνα, πῶς ἡ Ἰουλίαν ἦτον πεπεισμένη πῶς θὰ τὴν ζητοῦσες.

— Πιθανόν, ἐψιθύρισε ὁ Θωμᾶς.

— Ὠραῖα τὰ ἐσιγύρισε, ἀνεψιέ μου, μὲ τὴν ιδέα σου πῶς εἶνε πολὺ πλουσίαν. Καὶ τώρα ὅλα, πλάνη. Νὰ τί θὰ πῆ νὰ ἐνεργῆς χωρὶς νὰ λές τίποτε εἰς τὴν θεῖαν σου. Εἶνε βλέπεις γρη῏α καὶ δὲν ζέρει ἀπ' αὐτά, ἐξηκολούθησεν ἡ γραῖα θεῖα μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια. Ἔ, λοιπὸν τότε κλεισέ την, σκότωσέ την, ἔτσι δὲν θὰ ἀκούς καὶ ταῖς συμβουλαῖς της.

Εἰς τὰ λόγια της αὐτὰ καὶ ὁ Θωμᾶς ἠσθάνθη τὰ μάτια του ὑγρά. Ἐσηκώθη καὶ τὴν ἐφίλησε.

— Ἐλα, θεῖσά μου, μὴ κλαῖς. Αὐτὸ ποῦ ἔκαμα τὸ ἔκαμα ἀπὸ λεπτότητα, καὶ πάλι σὲ βεβαιῶ πῶς ἐγὼ πρῶτος ἐλυπήθηκα.

— Ναι, τὰ λές αὐτά, μὰ ἐγὼ θαρρῶ πῶς τοὺς ἔδωκες νὰ καταλάβουν ὅτι ἀποσύρσαι.

— Καθόλου, μόνο ποῦ δὲν ἐπῆγα εἰς τὰς προσκλήσεις των.

— Καὶ δὲν σοῦ φαίνεται ἀρετό! Ὑστερ' ἀπὸ τέτοια ἀνόητη ἀφορμὴ τῆς ἀδιαθεσίας, πᾶσι παιά! Καὶ ἡ καὶ μὲναις ἡ θεῖαις κάθονται καὶ κάνουν ὄνειρα. Καὶ ἐγὼ ποῦ ἔλεγα πῶς θὰ φορέσω πάλι τὸ φόρεμά μου ἐκεῖνο τὸ λιλά... Καὶ ἐγὼ ποῦ ἔλεγα πῶς θὰ εἶχα κατὶ τόσα ἀνεψάκια, νᾶρχωνται ν' ἀνεβαίνουν στὰ γόνατά μου καὶ νὰ μοῦ ἀνακατεῦσουν τὸ μαλλί. Νᾶμαι τώρα, ὄχι παιά χωρὶς αὐτὰ ποῦ ἐσυλλογιζόμουν, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν ιδέα πῶς δὲν μπόρεσα νὰ κάμω τίποτε γιὰ τὴν εὐτυχία αὐτοῦ τοῦ ἐλεεινοῦ τοῦ ἀνεψιοῦ μου.

Ὁ Θωμᾶς τὴν ἀγκάλιασε καὶ ἔμειναν καὶ οἱ δύο βυθισμένοι στὰς σκέψεις των. Ἡ θεῖα Κατίνα ἔβλεπε νὰ πέφτῃ εἰς ἐρείπια τὸ ἔργον ποῦ ἐκτίζε καὶ ὁ Θωμᾶς ἐκύτταζε νὰ περνᾷ ἀπὸ ἐμπρός του ἡ χαμένη εὐτυχία του, τὸ ἔμμορφο φάντασμα τῆς Ἰουλίας Βαρχαλῆ, ποῦ τὸ πρωτοεῖδε ἓνα βράδου στὸν ἀνεμοστρόβιλο τοῦ χοροῦ, φάντασμα ποῦ τὸ ἔβλεπε πάντα στὰ ὄνειρά του, γυναικὴ ξανθὴ, λεπτοκαμωμένη, μὲ ὠραῖο μέτωπο, μὲ μάτια λαμπερὰ καὶ γλυκά.

(Ἐπεται τὸ τέλος).

Αἴσιωπος

ΤΟ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΜΑΣ

ἀνακαινισθὲν ὑλόκληρον διὰ νέων καὶ ὅλων ἐκλεκτῶν καὶ διαφόρων εἰδῶν στοιχείων ἐκ τῶν Καταστημάτων τοῦ ρέκτου κ. ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ, τοῦ ὁποῦ τοῦ στοιχειοχρητῆρα διευθύνει ὁ κάλλιστος παρ' ἡμῖν τεχνίτης κ. Μηλιαδῆς, ἀναλαμβάνει οἰανδήποτε τυπογραφικὴν ἐργασίαν, ὑποσχόμενον ἄκραν φιλοκαλίαν καὶ πρὸ πάντων

τιμὰς συγκαταβατικὰς.

• Η Διεύθυνσις.

ΤΟΜΟΙ ΚΑΙ ΦΥΛΛΑ Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων, προηγουμένων ἐτῶν ἐφέλασσονται καὶ πωλοῦνται ἐν τῷ Βιβλιοπωλεῖῳ ἡμῶν, ὁδὸς Πρασατείου, ἀρ. 10.

Hebe's

Hair Restorer Τὸ κάλλιστον ἐπανορθωτικὸν τῶν τριχῶν. Δὲν εἶναι βαφὴ, ἀλλ' ἐπαναδίδει εἰς τὰς τρίχας τὴν προτέραν αὐτῶν χροιάν διὰ τῆς ἐνδυναμώσεως αὐτῶν. Οὐδεμίαν ἐπιβλαβὴ οὐσίαν περιέχει· εἶναι ἀχρουν καὶ διαυγές ὡς τὸ ὕδωρ.

Γενικὴ ἀποθήκη ἐν Λονδίῳ.

Εὐρίσκειται ἐν Ἀθήναις μόνον εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον τῆς «Κορίννης» ὁδὸς Πρασατείου ἀρ. 10 καὶ τιμᾶται ἐκάστη φιάλη **Δραχμὰς ἑπτά**. (Διὰ τὰς ἐπαρχίας δραχ. 8).

Κ Ο Μ Ψ Ο Τ Α Τ Ο Ι

ΚΑΙ

ΕΥΘΗΝΟΤΑΤΟΙ

Η Μ Ε Ρ Ο Δ Ε Ι Κ Τ Α Ι

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ

ΕΙΣ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ «ΚΟΡΙΝΝΗΣ»

Ὁδὸς Πρασατείου ἀρ. 10.